

Наслідком тривалої та надзвичайно реально виконаної дисертаційної праці стала її достеменна наукова новизна, що полягає:

- в авторському визначенні психологічних меж особистості як психічного утворення й функціонального органу, представлених на двох рівнях комунікації – інтрапсихічному й інтерперсональному з критично-розмежувальною, сигнальною, транзитornoю і нормативно-регламентаційною функціями;
- процес конфігурування психологічних меж особистості (ПМО) представлено як зміну їхніх функціональних параметрів, а саме: середовищної та організмичної чутливості, реактивної та проактивної керованості, проникності;
- обґрунтовано існування двох типів конфігурування ПМО – респонсивного із зовнішньо мотивованою активністю суб'єкта й ініціативного – із внутрішньо мотивованою активністю суб'єкта;
- встановлено вплив модусу міжособистісних взаємин (домінування, підпорядкування, дистантності, близькості) на конфігурацію ПМО;
- виокремлено й охарактеризовано типові конфігурації ПМО як похідні від різних комунікативних контекстів – активно-експансивну, пасивно-реципієнтну, пасивно-резистивну й активно-конгруєнтну;
- встановлено низку закономірностей, як-от: дистантність/близькість як середовищна детермінанта впливає на інтрапсихічний, а домінування/підкорення як диспозиційна детермінанта впливає на інтерперсональний рівень ПМО, або: обидва види чутливості визначаються спільною дією диспозиційних і середовищних чинників, а керованість ПМО визначається переважно ситуацією спілкування;
- особливості конфігурування ПМО чітко класифіковано на контекстуально-динамічні, особистісно-динамічні та структурні; визначено умови (контексти), які актуалізують певний рівень їх прояву.

Зі стислого переліку інноваційних елементів дисертаційного дослідження П. А. Кареліна видно, з якого масштабу роботою ми маємо справу та який справді вагомий внесок було здійснено у вивчення загалом мало дослідженої проблематики ПМО.